

ia77

JazzFlits

19 mei 2008,
6de jaargang, nummer 98

NIEUWSSELECTIE

ROTTERDAM - 11, 12 & 13 JULI 2008

DRIE THEMA'S BIJ NORTH SEA JAZZ 2008: VOCALE JAZZ, BRITSE JAZZ EN JAZZY POP

De programmering van het komende North Sea Jazz Festival is opgebouwd rond drie thema's: vocale jazz, Britse jazz en de versmelting van jazz met pop. Bobby McFerrin is 'Artist in Residence'. De 33ste editie van het festival vindt op 11, 12 en 13 juli plaats in Ahoy Rotterdam.

Vocale jazz is het hoofdthema. Het wordt ingevuld met namen als Diana Krall, Cassandra Wilson, Al Jarreau, Cleo Laine, Angie Stone en Mark Murphy. Vanuit het Verenigd Koninkrijk komen Led Bib, Finn Peters, Acoustic Ladyland, Fink, de Matthew Herbert Big Band, John Surman (met strijkers) en de groep Empirical (winnaar van de EBU European Jazz Competition 2007) naar Rotterdam. Onder meer Room Eleven, The Bad Plus, Brad Mehldau, Christian Prommer's Drumlesson, Tom Scott & The L.A. Express, Deodato en Victor Wooten vullen het programmaonderdeel in dat zich beweegt op de scheidslijn van jazz en pop.

[...vervolg op pagina 12](#)

'GEEN GEMEENTELIJKE SUBSIDIE MEER VOOR JAZZ IN LANTAREN/VENSTER'

Als het aan de Rotterdamse Raad voor Kunst en Cultuur (RRKC) ligt krijgt filmhuis Lantaren/Venster de komende jaren geen gemeentelijke subsidie meer voor jazzconcerten. De programmering met veel Amerikaanse sterren verschaft de Raad 'weinig vreugde'. Er is veel te weinig aandacht voor doorbrekend Nederlands en in het bijzonder Rotterdams talent, vinden de adviseurs.

[...vervolg op pagina 13](#)

JAZZFLITS nummer 99 staat 2 juni op www.jazzflits.nl

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- The Music of Hank Mobley (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 6
- Ben Allison & Man Size Safe, El-Baze, New Cool Collective, Aki Takase, Antonio Forcione Quartet, Enrico Pieranunzi & Marc Johnson, Tim Langedijk Trio, Yuri Honing Wired Paradise en Jim Beard met het Metropole Orkest.	
Concertverslagen	pg 9
- Dulfer/D'Wys/Engels en Jazz in Duketown	
En verder	
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 4
- In Memoriam Jimmy Giuffre (Herman te Loo)	pg 10
- New York Calling: Gerald Wilson (Paul Blair)	pg 11
- Nieuws (vervolg)	pg 12

NIEUW: LEES EN LUISTER. Klik op:

<http://www.jazz88fm.com>

en luister naar **WBGO JAZZ 88**

JAZZ INDUSTRY ACHIEVEMENT AWARD VOOR HUIB VAN RIEL

Tijdens de tweede Dag van de Nederlandse Jazz heeft Huub van Riel, artistiek directeur van het Bimhuis, de Jazz Industry Achievement Award gekregen. De Dag vond 16 mei in Amersfoort plaats.

Huub van Riel kreeg de Award uit handen van Hans Dulfer. De jury met Bob Hagen (Jazzimpuls), Anne de Jong (Challenge), Eric Bruger (Jazzism), Sander Grande (North Sea Jazz), Cees Gog (Dutch Jazz Competition) en Anita Verheggen (NTB) noemt als reden voor de toekenning onder meer Van Riels jarenlange inzet voor de Nederlandse jazz en zijn bijdrage aan de ontwikkeling van het Bimhuis tot een internationaal toonaangevend podium. Huub van Riel kreeg een gouden speld in de vorm van een 'blue note' en een bedrag van 1.500 euro.

TWEEDE DAG VAN DE NEDERLANDSE JAZZ TREKT BIJNA DUIZEND MENSEN

Aan de tweede editie van de Dag van de Nederlandse Jazz op 16 mei in Amersfoort hebben bijna duizend mensen deelgenomen. Dat is driehonderd meer dan vorig jaar. De Dag is het belangrijkste platform voor professionals uit de Nederlandse jazzwereld.

"Het is ongelooflijk hoe de dag aanslaat bij musici, pers, programmeurs en industrie", aldus bestuurslid Cees Schrama: "Toen we de meer dan 150 inschrijvingen voor de showcases ontvingen, kregen we al een vermoeden dat er een ongelooflijke behoefte is aan deze dag en door de toestroom aan deelnemers wordt dat nogmaals bevestigd." De Dag van de Nederlandse Jazz vond dit jaar plaats op vier podia. Drie meer dan vorig jaar. Voor volgend jaar staat een verdere uitbreiding op het programma, met nog meer podia en panels en een verruiming van de capaciteit. De Dag van de Nederlandse Jazz is een initiatief van Buma Cultuur in samenwerking met de Nederlandse Toonkunstenaarbond (NTB), Muziek Centrum Nederland en Radio 6.

PLATEN

Frits Landesbergen (foto: pr Frits Landesbergen)

FRITS LANDEBERGEN MAAKT DVD VAN EERBEToon AAN LIONEL HAMPTON

Vibrafonist Frits Landesbergen heeft zijn optreden op 5 mei in Het Oude Slot te Heemstede op video vastgelegd. Het concert, een 'Tribute to Lionel Hampton', wordt op dvd uitgebracht.

Als speciale gast speelde de Amerikaanse saxofonist Harry Allen mee. Allen heeft zo'n dertig cd's onder eigen naam uitgebracht en trad op met Rosemary Clooney, Ray Brown, Hank Jones, Kenny Burrell, John en Bucky Pizzarelli, Frank Wess, Scott Hamilton en Warren Vaché. Verder stonden pianist Johan Clement, bassist Eric Timmermans en drummer Erik Kooger op het podium in Heemstede.

PRIJZEN

COMPOSITIEOPDRACHT NORTH SEA JAZZ VOOR PIANIST JEROEN VAN VLIET

Pianist Jeroen van Vliet heeft de North Sea Jazz Compositieopdracht 2008 gekregen. Zijn compositie gaat op 11 juli tijdens het North Sea Jazz Festival in première.

Van Vliet krijgt de opdracht omdat hij "moeiteloos de visies en technieken van diverse jazzstijlen weet te combineren tot een eigen geluid: hij mengt invloeden uit de klassieke muziek met technieken uit de bop en de moderne akoestische jazz". Zijn composities getuigen volgens de keuzeheren van een 'intelligente lyriek' en kenmerken zich door de 'mooie spanningsopbouw'. Jeroen van Vliet heeft voor de uitvoering van zijn opdracht een speciaal ensemble samengesteld. Hij zal in Rotterdam aantreden met Erwin Vann (sax, electronics), Jörg Brinkmann (cello), Frans van der Hoeven (bas), Pascal Vermeer (drums) en Afra Musawisade (percussion, electronics).

De compositieopdracht wordt jaarlijks in samenwerking met het Nederlands Fonds voor Podiumkunsten verstrekt door het North Sea Jazz Festival en Muziek Centrum Nederland (de rechtsopvolger van onder meer De Jazzorganisatie). De 'vrije' compositieopdracht gaat naar een jonge en veelbelovende Nederlandse jazzcomponist.

NIEUWSflitsen

Amsterdam heeft nu ook een Blue Note-club

Het nieuwe Conservatorium van Amsterdam heeft zijn jazz/popzaal naar het label Blue Note vernoemd. Met toestemming van het platenlabel gaat de tot nu Blauwe Zaal voortaan door het leven als The Amsterdam Blue Note. Ook New York en Tokio hebben een Blue Note-club, zo meldt het Conservatorium, dat zich daarmee in goed gezelschap meent te bevinden. De Grote Zaal van het gebouw is overigens omgedoopt tot Bernard Haitinkzaal.

Yuri Honing onderwerp van documentaire

Saxofonist Yuri Honing wordt sinds de zomer van 2007 op de voet gevolgd door filmmaakster Brigit Hillenius (winnares Gouden Kalf 2003). Zij werkt aan een documentaire over de saxofonist. Honing heeft op dit moment meerdere ijzers in het vuur. Zo werkt hij aan een project met DJ Floris en Janna van Room Eleven, en een project met Pete Philly. Ook speelt hij samen met de Libanese zangeres Rima Khcheich en zal hij te horen zijn op haar nieuwe plaat, die in oktober uitkomt.

BZZZ PUK (Archieffoto: Earcube)

Bimhuis onderdeel programma Holland Festival

In het kader van het Holland Festival spelen 7 en 8 juni David Kweksilbers Big Band Initiatief en 13 juni BZZZ PUK, het trio van de Franse trombonist Geoffroy de Masure, in het Bimhuis. David Kweksilbers Big Band, die vanaf september iedere maand in het Bimhuis optreedt, speelt grotendeels nieuw werk, onder anderen van Maarten Altena, Theo Loevendie, Loek Dikker, Arnoud Noordegraaf, Toek Numann en Sander Germanus. Het Holland Festival vindt plaats van 31 mei tot en met 22 juni 2008.

Trompettist Malo Mazurié wint Kobe Jazz Award

De 17-jarige Franse swingtrompettist Malo Mazurié heeft 4 mei op het 38ste Breda Jazz Festival de Kobe Jazz Award gewonnen. De Japanse stad Kobe, waarmee Breda een vriendschapsband onderhoudt, reikt de aanmoedigingsprijs al meer dan tien jaar tijdens het Breda Jazz Festival uit. De winnaar mag in het najaar optreden tijdens het Kobe Jazz Festival. Het Breda Jazz Festival trok volgens de organisatie in het eerste weekend van mei meer dan 250.000 bezoekers. Het was een van de drukst bezochte edities ooit.

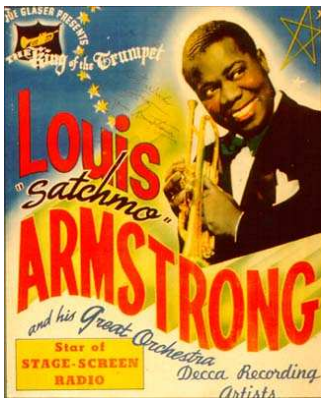
PRIJZEN VERVOLG

DALFIDAN, VAN GELDER EN VANOUCEK NAAR FINALE DELOITTE JAZZ AWARD

Zangeres Esra Dalfidan en de pianisten Gideon van Gelder en Michal Vanoucek staan in de finale van de Deloitte Jazz Award 2008. Juryvoorzitter Peter Krom maakte dit 6 mei bekend na afloop van de 'spannende' voorronde in Toomler Theater te Amsterdam.

De deelnemers traden op met het trio van bassist en voormalig Deloitte Jazz Award-winnaar Stefan Lievestro. Pianist Pieter de Graaf en de saxofonisten Cyrille Oswald en Paul van der Feen kwamen niet door de selectie. De finale vindt plaats op 11 juni 2008 in het Bimhuis te Amsterdam. De winnaar krijgt 20.000 euro. De jury bestaat naast Peter Krom uit Hein Van de Geyn (musicus, producer, docent), Amanda Kuyper (muziekjournalist), Jan Menu (musicus, producer), Jacobien Tamsma (impresario) en Bert Vuijsje (journalist/jazzrecensent). De Deloitte Jazz Award is een aanmoedigingsprijs voor getalenteerde, in Nederland woonachtige jazzmusici die aan het begin van een internationale carrière staan.

OVERIG

JAZZ MUSEUM NEW ORLEANS OPENT ZIJN DEUREN IN 2010

New Orleans krijgt in 2010 een jazzmuseum. Door bijdragen van de staat Louisiana en de federale Amerikaanse overheid is voor de oprichting een bedrag van 6 miljoen dollar beschikbaar. Het museum komt in het voormalige gebouw van de US Mint.

De gouverneur van Louisiana, Mitch Landrieu, is blij met het besluit, waarvoor hij zich fors heeft ingezet: "The Jazz Museum will be a great cultural asset for our community and will showcase Louisiana's rich history as the birthplace of jazz", zo verklaart hij begin mei op de website van het Amerikaanse blad JazzTimes. De basis van de collectie wordt gevormd door de Louisiana State Museum Jazz Collection. Die geeft een beeld van de geschiedenis van de muziek van New Orleans aan de hand van de loopbanen van bekende musici. Er zullen bladmuziek, foto's, posters (zie afbeelding), manuscripten en instrumenten te zien zijn. Bijvoorbeeld de eerste cornet van Louis Armstrong en instrumenten van Bix Beiderbecke, Kid Ory, George Lewis, Sidney Bechet en Dizzy Gillespie. Ook krijgt het Jazz Museum een uitgebreide collectie platen met daarin onder meer de eerste jazzopname ooit.

NIEUWSflitsen

Di Battista, Roelofs, Rogers in race om Acket Award

Gitarist Adam Rogers en de saxofonisten Stefano di Battista en Joris Roelofs zijn genomineerd voor de Paul Acket Award 'Artist Deserving Wider Recognition'. De winnaar wordt medio juni bekendgemaakt. Ook wordt dan de winnaar van de Award 'Special Appreciation' onthuld.

Joe Lovano (Foto: Ayano Hisa)

Saxophone Summit weer bijeen

De formatie Saxophone Summit komt weer bijeen. Begin volgende maand verschijnt een nieuw album en staat een reeks concerten in New York gepland. De Summit werd midden jaren negentig gevormd door Joe Lovano, Dave Liebman en Micheal Brecker. Ravi Coltrane is als opvolger van de overleden Brecker aangetrokken. Het nieuwe album 'Seraphic Light' is aan Brecker opgedragen en verschijnt bij Telarc.

Geen North Sea Jazz Cruise dit jaar

De North Sea Jazz Cruise, een meerdaagse muzikale Europese boottocht met aan boord prominente jazzmusici en als eindpunt het North Sea Jazz Festival (NSJF) in Ahoy, gaat dit jaar niet door. Alhoewel volgens de NSJF-organisatie de eerste editie met als gastheer bassist Marcus Miller en honderden deelnemers vorig jaar geslaagd was, is het evenement zo arbeidsintensief dat de combinatie met het festival te zwaar is. Onderzocht wordt of de cruise in een aparte organisatie kan worden ondergebracht en volgend jaar weer kan plaatsvinden.

Eric Ineke maakt plaat met David Liebman

Drummer Eric Ineke heeft een cd opgenomen met de Amerikaanse tenor- en sopraansaxofonist David Liebman, gitarist Jesse van Ruller en bassist Marius Beets. Op de plaat staat componist Kurt Weill centraal. De cd is geproduceerd door Fred Dubiez en zal uitkomen op het label Daybreak. De releasedatum is nog onbekend.

Jazzprofessor houdt inaugurele rede

Walter van de Leur aanvaardt op 20 juni openlijk zijn ambt als hoogleraar jazz en improvisatiemuziek door het uitspreken van zijn inaugurele rede, getiteld 'Jazz behind the dikes'. De plechtigheid vindt plaats om 14.30 uur in de Aula van de Universiteit van Amsterdam, Singel 411.

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

ARTISTSHARE IS NIET KARIG

Wie in staat is producties van het muzikantenlabel ArtistShare te financieren kan rekenen op allerlei gunsten. Het zou een idee kunnen zijn voor Nederlandse labels, ofschoon een en ander nogal on-Nederlands aandoet. Bij ArtistShare is sprake van Gold Producers. Zij krijgen na betaling, van hoeveel is niet bekend, een Gold Participant Credit Listing op de betreffende Limited Edition-cd. Bovendien ontvangen zij een handgeschreven brief van de maker van de cd. Momenteel kan worden ingeschreven op een productie van Jim Hall en Bill Frisell. Een welkomstwoord van Hall, op dvd, kan bij deelname tegemoet worden gezien. Verder ontvangen de gulle geldschieters een iPod met niet eerder uitgebrachte opnamen van Jim Hall en een compositie op hun naam. En om de beloning te vervolmaken mag je vijf favoriete cd's opgeven die dan door Hall en Frisell worden gerecenseerd. Ook spreekt ArtistShare van Bronze Participants. Die hoeven kennelijk minder diep in de buidel te tasten maar moeten dat bekopen met minder gunsten. Informatie is te vinden op <http://www.artistshare.com>. Geluk!

JAZZ MIDDELHEIM 2008 IN DE MAAK

Vanaf de komende 27ste editie zal Jazz Middelheim na jaren weer jaarlijks plaatsvinden in het bekende Park Den Brandt van Antwerpen/Wilrijk. De productie, inclusief de programmering, is na het overlijden van Miel Vanattenhoven, nu in handen van dezelfde organisatie die in juli het Gent Jazz Festival (voorheen Blue Note Records Festival Gent) op touw zet. De Middelheimdata zijn 14 tot en met 17 augustus. Als voorheen zal de VRT ook nu weer opnamen en uitzendingen verzorgen. Online zal <http://www.klara.be> het festival op de voet volgen en wel in beeld, geluid en woord, zo belooft een persbericht van 6 mei. De digitale kijker zal via Canvas+ live concerten kunnen meemaken.

Enkele programmaonderdelen zijn inmiddels bekend. Op vrijdag 15 augustus zal festivalpeter (tevens baron) Toots Thielemans optreden. Ook de vooral in muzikantenkringen hooggewaardeerde pianist/componist Kenny Werner komt dan met een kwartet met tenorist David Sanchez. Op zaterdag (16) is de grote belofte zanger José James aanwezig. De slotdag wordt geopend met een concert van de drie legendarische AACM-artiesten: Roscoe Mitchell, Muhal Richard Abrams en George Lewis. Het zijn exponenten van de avantgarde die in de jaren zestig, eerst in Chicago, van zich lieten horen en spreken. (<http://www.jazzmiddelheim.be>)

Enkele programmaonderdelen zijn inmiddels bekend. Op vrijdag 15 augustus zal festivalpeter (tevens baron) Toots Thielemans optreden. Ook de vooral in muzikantenkringen hooggewaardeerde pianist/componist Kenny Werner komt dan met een kwartet met tenorist David Sanchez. Op zaterdag (16) is de grote belofte zanger José James aanwezig. De slotdag wordt geopend met een concert van de drie legendarische AACM-artiesten: Roscoe Mitchell, Muhal Richard Abrams en George Lewis. Het zijn exponenten van de avantgarde die in de jaren zestig, eerst in Chicago, van zich lieten horen en spreken. (<http://www.jazzmiddelheim.be>)

MET TINEKE POSTMA GAAT HET ALTISSIMO

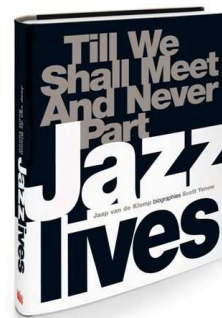
Met saxofoniste Tineke Postma gaat het met reuzensprongen in de richting van internationale erkenning. In diverse bezettingen reist ze stad en land af om luisteraars ervan te overtuigen dat ze in betrekkelijk korte tijd is uitgegroeid tot een ware diva, op sopraan- en altsaxofoon.

Daags na het verschijnen van deze JazzFlits speelt haar kwartet in het Rotterdamse Dizzy JazzCafé. Komende maand treedt ze op in Noorwegen (5 juni), featuring Terri Lyne Carrington en concerteert het kwartet tijdens het Glasgow International Jazz Festival. In juli zijn er uitnodigingen voor het Finse Pori Jazz Festival en het festival in Molde (Noorwegen). Het kwintet is eind juli in Duitsland voor het Musikalischer Sommer in Ostfriesland – Bad Zwischenahn. De Fryslân Bopper is in augustus lid van de Terri Lyne Carrington Group met onder anderen Geri Allen, en dan aanwezig op het Red Sea Jazz Festival in Israel. Het volledige overzicht van alle concerten, inclusief die in Nederland, staat op <http://www.tinekepostma.com>. Die augustusmaand is overigens Candy Dulfer met haar band een week lang te horen in de Blue Note Club, in Tokio (van de 12de tot de 19de). Pogingen om Tineke Postma en Candy Dulfer samen te laten jammen tijdens het komende North Sea Jazz Festival zijn helaas gestrand.

'BRANFORD MARSALIS IS DE BESTE'

In de DownBeat van mei gaat saxofonist Branford Marsalis, de oudste van de kinderen Marsalis, onverbiddelijk in de aanval met: "We do things better than any other band out here." Of hij met die mededeling Europa en de rest van de wereld maar gemakshalve overslaat is niet bekend. Het kwartet met Branford, Joey Calderazzo, Eric Revis en Jeff 'Tain' Watts bestaat nu tien jaar en moest kennelijk van zich doen spreken. Onder de noemer 'Saxophone School' biedt DownBeat artikelen over Cannonball Adderley, George Coleman en Bud Shank. De oprichter van JazzedMedia, Graham Carter, is sinds vorig jaar bezig met een documentaire over Shank. 'Bud Shank - Against The Tide' zal begin volgend jaar uitkomen op cd en dvd. Eerder al verscheen van Carter: 'Phil Woods - A Life in E-Flat'. Van Woods waren vrijwel geen foto's en dergelijke voorradig vanwege een fikse brand, jaren geleden. Bij Shank ligt dat anders. Die heeft van de laatste zestig jaar alles aan foto's, folders en programma's in de schoenendoos bewaard. Amerikanen beschikken over opvallend grote schoenmaten. Bud Shank, 27 mei wordt ie 82 jaar, speelt nog steeds met jeugdige overgave. Pianist Bill Mays, met wie hij vaak optreedt, noemt Shank 'de oudste teenager.'

FOTOBOEK JAZZLIVES OP NORTH SEA 2008

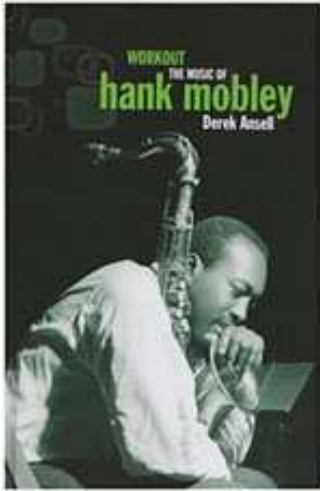
Duizenden mijlen heeft fotograaf Jaap van de Klomp per auto in de VS afgelegd om er grafstenen van jazzmusici te fotograferen. De presentatie van het boek vindt plaats, naar verluidt, op de eerste dag (11 juli) van North Sea Jazz. 'JazzLives - Till We Shall Meet And Never Part' zal bij Bruna verschijnen, bevat 208 pagina's en teksten van Scott Yanow. Graven van onder vele anderen Lester Young, Charlie Parker, Miles Davis en John

Coltrane werden door Van de Klomp vastgelegd. Het voorwoord is van jazzhistoricus Dan Morgenstern. JazzLives bevat ook een artikel van de bassist/schrijver Bill Crow.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere eerste en derde zondag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via <http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5> (klik hier).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

EEN ZWAAR TELEURSTELLEND BOEK

Hoe monografieën van twee musici van elkaar kunnen verschillen! Neem die van Lee Morgan en Hank Mobley. Beiden exponent van de hard bop, namen ze meermalen deel aan elkaars platensessies voor Savoy en Blue Note, zaten in Dizzy Gillespie's band, waren lid van Art Blakey's Jazz Messengers, in 1959 zelfs gelijktijdig, en schreven aantrekkelijke composities. Beiden hadden iets met Philadelphia: Morgan bracht er de eerste vijftien jaar van zijn leven door, Mobley sleet er zijn laatste tien. Alle twee konden ze niet van 'het spul' afblijven. Ze stierven vroeg: Morgan op zijn 33ste, door een schot van zijn vriendin, Mobley op zijn 55ste door een longziekte. Hun karakter zou aanleiding hebben kunnen geven tot verschillende boeken. Morgan: een jonge hond, arrogant, een brutaaltje, Mobley: leefde teruggetrokken, zwijgzaam, introvert. Wezenlijker is de aanpak van de biografie. Tom Perchard zette Lee Morgan neer in het kader van de hem omringende wereld: "Liever dan het opeenstapelen van persoonlijke en discografische bijzonderheden, ging het mij om het portret van een individu binnen een muziekcultuur en een bredere maatschappij." De ondertitel van diens boek luidt dan ook: 'His Life, Music and Culture' (zie JazzFlits 17 juni 2007). Hij zocht de wijk op waar Lee in zijn jeugd gewoond had, ging te rade bij oude buurtgenoten, leraren, vrienden, familie, collega's, en deed ter plaatse research in bibliotheken en archieven. De bijlagen getuigden ervan: een lijst van veertig interviews, zesentwintig pagina's aan voetnoten en een bibliografie van ruim elf pagina's. De auteur van 'Workout' met als ondertitel 'The Music of Hank Mobley' (let op het verschil), Derek Ansell, momenteel zeer actief voor het Engelse Jazz Journal International, deed niets van dit alles. Opmerkelijk is dat zijn boek wel als een biografie was aangekondigd, maar de uitgever zal na lezing van het manuscript die aanduiding wijselijk hebben ingetrokken. Het biografisch element haalt, met inbegrip van Mobley's eerste en laatste levensjaren, nauwelijks twee pagina's. Nu was Mobley niet bepaald scheutig met het geven van interviews; het belangrijkste was dat met John Litweiler in een Downbeat van 1973 en daar maakt Ansell dan ook gretig gebruik van. Enkele pogingen om iets meer te weten te komen over Mobley's laatste jaren, onder anderen bij Don Sickler, zijn op niets uitgelopen.

Een lange aanloop om aan te geven waar het boek *niet* over gaat. De schrijver vindt dat de muziek van Hank Mobley tijdens diens leven ondergewaardeerd is en probeert daar meer aandacht voor te krijgen. Een te waarden streven. Maar het probleem is dat de welwillende lezer na een tijdje nog maar weinig inzicht in Mobley's muziek heeft gekregen, anders dan algemeenheden, die hoofdstuk na hoofdstuk terugkeren. Het leggen van verbanden, waar de Engelse criticus Michael James, ondanks zijn altijd wat moeizame gedachtegang vol toegevend bijzinnen, goed in was, zal men in het boek niet tegenkomen: "De afgelopen twee jaar heeft Mobley zijn melodisch gezichtsveld aanzienlijk uitgebreid. Hij heeft de waarde leren inzien van het gebruik van contrast en hoe je ingewikkelde frasen kunt afwisselen met meer voor de hand liggende." (Jazz Monthly, okt. 1961). Fred van Doorn verwoordde een aspect van hem als volgt: "Hank Mobley gaf de illusie dat tenorsax spelen niet moeilijk was. Waarschijnlijk was dat meteen al zijn eerste grote fout, want later in de jaren vijftig en vooral het begin van de jaren zestig deed iedere saxofonist die wilde opvallen zijn uiterste best om te laten zien dat tenorsax spelen uiterst moeilijk was, een constante worsteling met het instrument dat bevochten moest worden, waar de lucht doorheengeperst moest worden en waar na een lange frase diep ademgehaald moest worden." (Lost Heroes, 1986).

Bij Ansell is het patroon steeds hetzelfde, van een goed opgebouwd betoog is geen sprake. Alle platen zijn goed, al is die ene misschien net even iets minder goed dan de andere. Waar hij de lp 'A Caddy [= Cadillac] for Daddy' uit 1965 beoordeelt als 'another example of the high quality records that Hank was turning out consistently during this decade' leek het Rein de Graaff – ook een Mobley-fan – vijf jaar later 'alsof we een slaapwandelaar tenor horen spelen'. Even verder liet hij Mobley zeggen 'dat het niet eens in de bedoeling lag de plaat uit te brengen omdat niemand er tevreden over was, totdat hij tot zijn grote verbazing de lp in een winkel zag liggen' (Jazzwereld, november 1970). Anderzijds klaagt Ansell terecht dat talloze opnamen op de plank bleven liggen, maar hij doet dat te vaak. En ook het almaar vergelijken met de dan heersende tenoristen Coltrane en Rollins irriteert op den duur.

Achterin vindt de lezer een lijstje met de platen die in de tekst voorkomen. Ik mis daar het Carnegie-concert van Miles Davis van mei 1961 (pag. 71 e.v.). Ik had dat graag uitgebreid gezien met de vele niet besproken platen, uitgebracht onder een andere naam zoals de in Europa ruim verkrijgbare Philips-lp van de Jazz Messengers uit april 1956. Schrijver had op zijn minst kunnen verwijzen naar de uitgebreide discografie van Claude Schlouch (Marseille, 1990). Ook was een overzicht en bespreking van Mobley's composities welkom geweest. Enkele uit zijn vroegste periode, zoals 'Avila & Tequila' en 'Hank's Tune', in juli 1956 opgenomen met Horace Silver en een half jaar later bij Art Farmer omgedoopt tot 'Wailin' with Hank', werden hier te lande al vrij gauw opgepikt. Derek Ansell memoreert een festival in september 2002, waarbij een selectie van Mobley's composities werd uitgevoerd, maar hij verzuimt te melden dat het eerste reeds plaatsvond op 29 oktober 1990 in de Weill Recital Hall in de Carnegie Hall in New York. Het boek bevat, buiten die op het voor- en achterplat, geen foto's, behalve één op het schutblad: van de auteur zelf!

Derek Ansell. Workout : the Music of Hank Mobley. – London : Northway, 2008. – 175 pag. – ISBN 978-0-9550908-8-2 hardc. Prijs 21 euro

CD-RECENSIES

BEN ALLISON & MAN SIZE SAFE
Little Things Run the World
Palmetto

Het is misschien een beetje een cliché, maar bassisten die bands leiden hebben vaak een aardse, organische aanpak. Zo ook Ben Allison. Zijn nieuwste groep heet Man Size Safe, en klinkt als een hecht, authentiek kwartet, met trompettist Ron Horton, gitarist Steve Cardenas en drummer Michael Sarin. Op 'Little Things Rule the World' weet het viertal complexe stukken simpel te laten klinken en diepgang te leggen in muzikale eenvoud. Neem nou het titelstuk. Het hangt van de tempo- en maatwisselingen aan elkaar, maar Allison en Sarin geven het nummer zo'n stevige rockachtige bite dat het meteen aanspreekt. Het contrast tussen het heldere, haast klassieke trompetgeluid van Horton en de gruisige gitaarklank van Cardenas zorgt voor de juiste spanning, en gastsaxofonist Michael Blake doet met zijn kartelrandige tenorgeluid een extra duit in het zakje. De titel komt overigens voort uit Allison's politieke overtuiging die flink anti-Bush is, hetgeen hij in de liner notes tot uiting laat komen. Maar de plaat bevat daarnaast ook gewoon een schitterende ballad, in de vorm van Cardenas' 'Language of Love', een stuk dat zich stukje bij beetje ontvouwt, en Allison aanzet tot een ontroerend mooie solo, sterk in z'n melodieuze eenvoud, wars van enige vorm van sentimentaliteit. En de hortende begeleiding in John Lennons klassieker 'Jealous Guy' ontdoet dat nummer eveneens van het gevaar van schmieren. Horton vormt en kneedt magistraal met z'n sound in de melodie. Dave Douglas heeft er duidelijk concurrentie bij gekregen. (Herman te Loo)

EL-BAZE
Chayara
VDE

Een bijzonder product uit Zwitserland, deze cd 'Chayara'. El-Baze is een zangeres met een duidelijk joodse achtergrond, maar ze noemt zich 'gitane céleste', hemelse zigeunerin, dus. De muziek die ze met haar groep brengt, her-

bergt dan ook invloeden van Arabische en zigeunermuziek. Dat laatste is vooral terug te vinden in het gitaarspel van Claude Buri. Grote man in El-Baze's groep is saxofonist Antoine Auberson. Zijn open sopraangeluid bepaalt voor een groot deel de klank van de groep. Zijn indringende compositie 'Synagogue in the Hills', gebaseerd op het Bijbelse Hooglied, opent met een a capella-solo, die erg aan het werk van John Surman doet denken. Verder schreef Auberson een groot deel van de arrangementen van de traditionals die El-Baze gepassioneerd vertolkt, zoals het dreigende 'Shulamit', met de donkere mannenstem van gastzanger Pascal Auberson. (Herman te Loo)

NEW COOL COLLECTIVE
Out of Office
Dox

Op 'Out of Office' is het New Cool Collective in de bekende en beproefde achtmansbezetting te horen. Die bestaat natuurlijk uit altsaxofonist Benjamin Herman, trompettist David Rockefeller en gitarist Anton Goudsmit, maar toetsenist/arrangeur Willem Friede, bassist Leslie Lopez en de ritmemensen Frank van Dok, Jos de Haas en Joost Kroon zou je te kort doen als ze onvermeld zouden blijven. (Borrelen) na diensttijd. Zo zou je de titel kunnen vertalen. Te oordelen aan de hoesfoto, die ze maakten in een mooi donkerbruin café, in hun zondagse pak. Zelfs Goudsmit heeft een stropdas om! Zijn spel is echter verre van een keurig zondags pakkie an. Het knerpt, krijst en giert dat het een lust is. En dat doet hij dan ook nog eens in de pas. Al bij de eerste maten van 'Out of Office' klinkt de New Cool Collective bekend in de oren. De groep produceert weer strakke ritmes en ze hebben met zijn achten andermaal een mooi vol geluid op de cd gezet. Je rolt op de cd van de ene in de andere sfeer. Zo is er gecultiveerde reggae in 'Scuzzy Skank'. En in 'A.A.' krijst de altsax van Benjamin Herman alsof hij in doodsnoed is. Daarbij wordt hij zorgvuldig begeleid door een heel precies spelende Goudsmit. Als het ritme er eenmaal in komt, volgt dat de gitarist en blijft Herman alleen achter. Dan gaat de bel en is het werk afgelopen. Tijd voor de nazit: 'Out of Office'. De altsaxofonist lijkt nu weer gerustgesteld en tevreden. Hij is weer terug op aarde, of juist in de hemel. Dat kan natuurlijk ook. Hoe het ook zij: dit achtstal heeft zijn naam en faam opnieuw waargemaakt. De cd is een echte groepsplaat. De instrumenten zijn glashelder opgenomen, hoe smerig de klank hier en daar ook is. Je kunt de individuele partijen goed volgen. En wat het geheel betreft, dat is hier prima in orde. (Hessel Fluitman)

Kijk en luister naar New Cool Collective op Hyves.
Klik hier: <http://newcoolcollective.hyves.nl/>.

CD-RECENSIES VERVOLG

AKI TAKASE
Something Sweet, Something Tender
 Enja

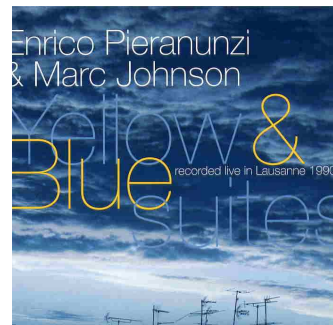
Was haar vorige solo-cd, 'Cahier du Bal', nog een thematisch project, geschreven voor een dansproductie, met deze nieuwe volgt pianiste Aki Takase niet echt een programma. 'Something Sweet, Something Tender' is eerder een afspiegeling van muzikale voorkeuren en helden. Daarbij biedt ze een aantal verrassende gezichtspunten. Het titelstuk, een compositie van Eric Dolphy, doet in haar lezing erg denken aan de grillige ballads van Monk, zoals 'Pannonica' of 'Ask Me Now'. Dat de pianiste van Monk houdt, blijkt ook uit haar keuze voor een contemplatieve 'Crepuscle for Nellie', en 'Locomotive', dat hier een mooi traag boemeltje wordt. Verder twee stukken van Carla Bley, 'Walking Batterie Woman' en 'Intermission Music', waarin Takase de Europese kant van Bley benadrukt. De verwantschap met de cabaretse kant van muziek van Erik Satie zorgt voor een geestige interpretatie, iets wat in Takase's eigen 'Against Darkness' ook aan de orde komt. Dat ze een heel breed spectrum tot haar beschikking heeft, blijkt uit de lezing van 'Globe Unity' van haar echtgenoot Alexander von Schlippenbach, dat een Webern-achtige soberheid biedt. Met nog een aantal eigen composities (waarin alle inspiraties samenkomen) en twee Ornette Coleman-klassiekers (die met een Cecil Taylor-virtuositeit langsrazen) is de cd een mooie staalkaart van de imposante kwaliteiten van de Berlijnse Japanse.
 (Herman te Loo)

ANTONIO FORCIONE QUARTET
In Concert
 Naim

Het label Naim brengt audiofiele cd's op de markt. Vaak wordt bij dit soort cd's een gitaar gebruikt om te laten horen wat een hifi-installatie aankan. Gitarist Antonio Forcione is dan ook het boegbeeld van dit label. Hij maakte in 2000 een meesterwerk met zijn solo-album 'Live'.

'In Concert' is opgenomen in The Trinity Centre, een voormalige kerk in Tunbridge Wells in Engeland. Het gebouw wordt sinds 1982 gebruikt als concertzaal. Het Antonio Forcione Quartet bestaat naast de Italiaan, die speelt op gitaren met nylon en stalen snaren, uit Jenny Adejayan op cello, Adriano Adewale op percussie en Nathan Thomson op bas. Hoewel het jazzgehalte niet spectaculair is, speelt het Quartet aantrekkelijke cross-overmuziek met raakvlakken in jazz en Spaanse, Afrikaanse en Braziliaanse muziek. Vooral de inbreng van de cello is smaakvol. In het hoog klinkt Adejayan's instrument als een viool, in de middentonen zit ze tussen gitaar en bas. In een prima akoestiek speelt het Quartet opgewekt en enthousiast samen. Doordat de introductie niet als track in de albuminformatie is opgenomen klopt de nummering van de stukken niet. Na de intro speelt Forcione solo zijn 'Heart Beat' (op stalen snaren) en laat daarmee alle hoeken van zijn gitaar zien. Geweldig. De stukken die volgen zijn composities van Forcione. De drempel is in artistiek opzicht niet zo hoog maar de opnamekwaliteit van 'In Concert' is excellent.
 (Peter J. Korten)

ENRICO PIERANUNZI & MARC JOHNSON
Yellow & Blue suites
 Challenge

Tegenwoordig spelen pianist Enrico Pieranunzi en bassist Marc Johnson als trio met drummer Joey Baron. Op de 'Yellow & Blue suites', opgenomen in december 1990, treden ze op als duo. De opnamen zijn gemaakt in de studio's van Radio Suisse Romande in Lausanne, Zwitserland. Er staat geen applaus op de cd, wel is af en toe wat gekuch te horen. Pieranunzi zegt over dit concert: "We hadden niets gepland voor dit optreden. We begonnen gewoon te spelen. We volgden wat er in ons opkwam en luisterden naar ons gevoel en samenspel." Het album bestaat eigenlijk uit drie delen; eerst een oud stuk van Pieranunzi: 'Je ne sais quoi'. Dan een zesdelige en een vierdelige suite. Die suites zijn samengesteld uit boeiende improvisaties van de twee muzikanten, gemengd met bestaande stukken waarvan de componisten niet worden genoemd. Maar wie het bekende 'Blue Monk' schreef spreekt voor zich. Rest nog een opmerking over het huidige art work op de cd's van Challenge. Marcel van den Broek heeft het label een duidelijke en herkenbare grafische stijl gegeven. Op het hoesje van dit album is het woord Yellow in blauw gedrukt en Blue in ... geel. Een leuk detail dat past bij de muzikale inhoud.
 (Peter J. Korten)

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

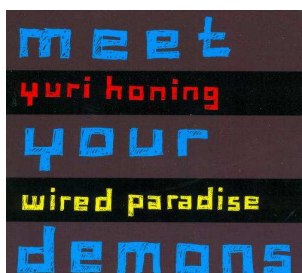
CD-RECENSIES VERVOLG

TIM LANGEDIJK TRIO Testimonials The Sand Records

Waarom heeft de wereld nog niet gehoord van Tim Langedijk? De zojuist verschenen cd met de titel 'Testimonials' doet die vraag rijzen. Wellicht omdat hij nog geen 25 is? Tim Langedijk studeerde cum laude af aan het Rotterdam Conservatorium. Hij kreeg daar onder anderen les van Ed Verhoeff. Voor zijn trio vroeg hij bassist Udo Pannekeet (bekend van The Pitch Pine Project) en drummer Haye Jellema. Het drietal heeft ervaring in de popscene en maakt op 'Testimonials' muziek die het best omschreven kan worden als fusion, maar er zijn ook raakvlakken met country. Het trio speelt hecht samen en door de kleine bezetting zijn de kwaliteiten van de afzonderlijke leden beter op te merken. Langedijk speelt avontuurlijk, speelt en gelukkig ook origineel. De veelbelovende cd-titel wordt waargemaakt in negen stukken. Behoudens twee composities - van Oscar Peterson en Wayne Shorter - schreef Langedijk de rest. Zijn bedenkensels zijn helder en origineel. Daarbij kan hij rocken, swingen en blèren. Pannekeet legt een uiterst solide basis met zijn dikke snaren waarbij Jellema voor evenwichtig drumwerk zorgt. Op 'Testimonials' komt een waar stijlspectrum voorbij. Dat maakt dit debuut tot een staalkaart, visitekaartje en... getuigschrift. Aanbevolen.

(Peter J. Kortjen)

YURI HONING WIRED PARADISE Meet your demons Jazz in Motion Records

'Temptation', de vorige plaat van Yuri Honing Wired Paradise, had een bijna transcendent mysterieus karakter. Dat is deels nog aanwezig op de nieuwe cd 'Meet your demons', maar het heeft een meer expressief profiel gekregen. Scherper en ruiger. Misschien ook wel toegankelijker. Hoewel op de cd ook beschouwende, meer poëtisch en verstilde dimensies aangesproken worden.

Naast Yuri Honing op sax horen we net als op 'Temptation' Frank Möbus op gitaar, Tony Overwater op basgitaar en Joost Lijbaart op drums. Nieuw in dit gezelschap is Paul Jan Bakker op gitaar, bekend van zijn samenwerking met

rockbands als Kane en met die van zangeres Anouk. Bakkers antecedenten sluiten goed aan bij het idioom van Wired Paradise en vormen bij tijd en wijle een interessant en geïnspireerd dubbelspel met de dichtertelijke klanken van gitarist Frank Möbus. 'Meet your demons' is meer jazzrock dan zijn voorganger. Het lijkt alsof Honing vrijer is in zijn composities, minder op zoek naar de spanning in het evenwicht. Waar 'Temptation' uitblonk in mystiek raffinement draagt deze plaat over het algemeen meer het kenmerk van ongedwongen spontaniteit. Hij is meer aards, 'basic' en geënt op patronen die meer herkenbaar zijn, zoals in de uitvoering van Dimitri Tiomkins 'Wild is the wind', die qua stijl goed zou passen in het repertoire van bijvoorbeeld David Bowie. Het is de verdienste van Honing en zijn bandleden dat zij met 'Meet your demons' de ontwikkeling van Wired Paradise voortzetten en daarmee aantonen dat deze Hof van Eden nog verder verkend kan worden. (Frank Huser)

JIM BEARD Revolutions Intuition

Jazzpianist, componist en arrangeur Jim Beard heeft op 'Revolutions' een selectie van zijn werk op zijn vier soloplaten 'Song of the sun' (1991), 'Lost at the Carnival' (1994), 'Truly' (1997) en 'Advocate' (1999) bijeengebracht en opnieuw gearrangeerd. Op uitnodiging van Vince Mendoza, dirigent van het Metropool Orkest en dus ook met deelname van dit orkest. Aanvankelijk met een beperkte selectie van nummers en bedoeld als opname voor uitzending door de NPS-radio. Maar deze ervaring (in 2005) smaakte naar meer en er werd een tweede sessie gepland (in 2007) met het oog op het realiseren van een volledig album. Daarvoor werden gastspelers als Bob Malach op tenorsax en Bill Evans op sopraansax uitgenodigd. Het resultaat is een indrukwekkende proeve van bekwaamheid van zowel de compositorische vaardigheid en het arrangeertalent van Jim Beard als de kundigheid van het orkest onder leiding van Vince Mendoza. Beard is bekend van zijn werk voor en samenwerking met onder anderen Pat Metheny, Michael Brecker, John McLaughlin, Wayne Shorter en Mike Stern, in wiens bands hij speelde en voor wie hij muziek schreef of de producties van albums deed. Over zijn samenwerking met het Metropool Orkest is Beard zeer enthousiast. Zijn lof over dit orkest steekt hij dan ook niet onder stoelen of banken. En als de plaat in de speler ligt kunnen we dat alleen maar beamen. Natuurlijk zijn de schitterende composities van Beard de basis maar het spel van het Metropool Orkest is ook niet te versmaden. Misschien zijn we met 'ons' metropool orkest te verwend geraakt om weer opnieuw te horen hoe fantastisch deze 'band' speelt. Dan weer als een symfonieorkest, dan weer als bigband. In 'cantabile'-gedeelten of in uptempo gespeelde bossanova. Schitterende plaat! (Frank Huser)

CONCERTVERSLAGEN

JAZZ IN DUKETOWN

Datum en plaats: 9, 10, 11 en 12 mei, binnenstad 's-Hertogenbosch.

VOOR ELCK WAT WILS

Het was al weer de 35ste aflevering van Jazz in Duketown die vanaf vrijdag 9 mei het stadscentrum van 's-Hertogenbosch in vuur en vlam zette. Het weer werkte daaraan mee. Vanwege het jubileum was het aantal podia uitgebreid. Daarvan maakte vooral de 'club' in het Theater aan de Parade indruk. Deze had zowaar iets weg van de aloude 'Birdland' in New York City destijds. Dus ook met tafels, stoelen en bijbehorende bediening. En ondergetekende in de rol van Birdlands aankondiger Pee Wee Marquette. In dat Bossche Birdland begon het festival op zaterdag met het trio van trompettist Bert Lochs en de gestaag groeiende formatie Quincey. De blazers van laatstgenoemde groep, Diederik Rijpstra en Floris van der Vlugt, eisten de meeste aandacht op met doorgaans dynamische bijdragen, waaronder het markante 'Elephant Walk' van de pianist, Daan Herweg. Het vraagt om een zogenoemde 'radio-edit.' De Pinksterdagen braken aan met de Duits/Afghaanse zangeres Simin. Zij heeft kennelijk gekozen, en bezit het talent, voor een strikt persoonlijke opvatting van haar muziek. Ja, de kniesoor hoort in tweede instantie toch nog flarden van Greetje Bijma en Betty Carter. Met heel veel pep speelde vervolgens The New Quartet een aantal 'burners' onder aanvoering van de gedreven altist Joris Posthumus. Eind dit jaar moet hun eerste cd verschijnen en nieuwsgierigheid daarnaar is volkomen terecht, meen ik. De kwartetten van tenorist Cyrille Oswald en pianist Rembrandt Frerichs meldden zich zondagavond. En gezegd moet worden dat Frerichs de meeste indruk maakte. De pianist heeft al zoveel internationale ervaring op zijn conto staan dat zijn uitgekende composities en diepgaande solo's iets universeels hebben. Jan Menu schitterde met fraai uitgevoerde arpeggio's op sopraan en sepiagekleurde klanken op bariton. De slotdag bracht eerst een kwartet op naam van alle leden: Jan Wessels, Hermine Deurloo, Peter Nieuwerf en Ruud Ouwehand. Daar kwamen voor het eerst standards tevoorschijn, temidden van composities van J.J. Johnson ('Lament') en Ornette Coleman ('When will the Blues Leave?'). Trompettist/zanger (en meer) Jan Wessels vertolkte vocaal 'Time after Time' en bracht zodoende een ode aan de twintig jaar geleden gestorven Chet Baker. Vermeldenswaard zijn de solistisch lenige bijdragen van Hermine Deurloo op de chromatische mondharmonica, de altsaxofoon was thuisgebleven. De serie optredens in het Theater aan de Parade (Birdland) werd afgesloten met een innemend concert van pianiste/zangeres Sanna van Vliet. En scatten kan ze ook; een zeldzaamheid onder zangeressen. Haar kwartet bestond verder uit de profs Marius Beets, Eric Ineke en Ferdinand Povel. Het gemak waarmee Povel door soms lastige schema's fietst dient niet te worden onderschat; het bedriegt, voor je het weet. Van Vliet arrangeerde de gespeelde stukken als 'You stepped out of a Dream' en selecteerde het betere repertoire.

Jazz in Duketown is in wezen een straatfestival. Met z'n brede programmering is het wederom geslaagd in de opzet: massa's mensen in staat stellen eens wat andere muziek te horen, in de hoop dat ze ook van deze of gene nog eens een cd kopen, of op latere datum nog eens een jazzclub of concert zullen bezoeken. De nieuwe locatie in het Theater aan de Parade (Birdland en ook gratis toegang) verdient volgend jaar wat meer wervende publiciteit, opdat de drempelvrees dan tot het verleden zal behoren. Want aan de programmering lag het niet. (Jaap Lüdeke)

DULFER/DE WIJS/ENGELS

Bezetting: Hans Dulfer (ts, voc), Carlo de Wijs (hammondorgel, vocoder) en John Engels (dr).

Datum en plaats: 25 april 2008, Hothouse Redbad, Leeuwarden.

EEN BIJZONDER SLOT VAN HET SEIZOEN

Voor het afsluitende concert van dit seizoen hadden de Hothouse Redbad-programmeurs Ben en Greetje Scheper een klein avontuur in gedachten. Ze nodigden drie totaal verschillende musici uit die maar zelden hadden samengespeeld. Vrije vogel Hans Dulfer had geen bezwaar, Carlo de Wijs zag het wel zitten en John Engels wil altijd wel spelen. Ervaring en communicatie vormden 25 april de basis van het optreden. Het werd een lekker jazzconcert met Dulfer in vorm, een groovende en swingende Carlo de Wijs en een alert reagerende John Engels. Carlo de Wijs schopte bij het opkomen zijn gympen uit en zijn blote voeten werden het vierde lid van het trio. Daarmee speelde hij de baspartij op de pedalen. Zijn handen beroerden niet alleen de toetsen. De schuifjes voor klankkleuren en volume werden voortdurend razendsnel en heel subtiel aangepast. De Wijs heeft sinds kort een vocoder, waarmee zijn stem in de hammond kon worden gevoerd en zijn zang vervormd met de melodie meeklonk. Dat kleurt het geluid ook weer. Dulfer was zichzelf, speelde de stukken gewoon lekker door, improviseerde beheerst en bleef dicht bij de thema's. Zelfs het afgekloven 'Besame Mucho' kreeg daardoor wat van zijn glans terug. Engels gaf in dit stuk een staaltje van zijn kunnen weg door het liedje in zijn solo herkenbaar te houden. Omdat dochter Dulfer wel eens op een cd van de organist had meegespeeld in een gospel, vond vader Hans dat hij dat ook maar eens moest doen. Vervolgens zette hij Leadbelly's 'Take this Hammer' in. Voor alle duidelijkheid zong hij het refrein. Begeleid door een in het geluid zwemmend orgel, werd deze gospel een eerbewijs aan een van de voorgangers van de Amerikaanse-folktraditie. Tegen het eind van het concert telde Hans Dulfer nog in het applaus af, brulde 'A' Train' en het trio zette Strayhorns compositie in. Na het thema wees de saxofonist meteen naar de slagwerker: solo! John Engels keek hem aan met een blik van: "wat maak je me nou?!", maar zijn handen waren al met ter zake doend slagwerk aan de gang. Later in het stuk kreeg hij op de reguliere plek nogmaals de ruimte om zijn visie op de tune van het Ellington-orkest te geven. Al met al was het een bijzonder slot van een seizoen waarin de concerten van Hothouse Redbad goed bezocht werden. (Hessel Fluitman)

IN MEMORIAM

Door Herman te Loo

JIMMY GIUFFRE

EEN BESCHIEDEN MEESTER MET KLANKKLEUREN

Het is 10 mei 1995, het oude Bimhuis aan de Oude Schans in Amsterdam. Aan het eind van de avond speelt het Jimmy Giuffre Trio 'Goodbye' van Gordon Jenkins. De leider is een broze, wat wankel op zijn benen staande man, die ter afscheid nog even vriendelijk naar het publiek wuift.

Op dat moment weet je: Dit is de laatste keer dat we de oude Giuffre nog op een podium zien. Hij was inmiddels 74 en de ziekte van Parkinson had al behoorlijk aan hem gevreten, al had dat muzikaal nauwelijks gevolgen. Met zijn oude kompanen, pianist Paul Bley en basgitarist Steve Swallow, had hij het publiek met een warm gevoel achtergelaten, en gelukkig niet een laatste indruk van iemand die zijn instrument al lang aan de wilgen had moeten hangen. Nu, dertien jaar later, heeft meneer Parkinson Giuffre er dus definitief onder gekregen, al is 87 natuurlijk een respectabele leeftijd.

De laatste jaren speelde Giuffre (Dallas, 1921) nog voornamelijk sopraansaxofoon, omdat die wat minder van zijn embouchure vergde dan de klarinet. Maar toch is die klarinet het instrument waar we hem mee kunnen vereenzelvigen. Hij hield de 'blackstick' in ere in een periode dat die in steeds luidere muziek ten onder dreigde te gaan. Hij ontwierp voor zijn instrument dan ook een bijzondere, eigen muzikale omgeving. Geen virtuoos bebop-geneuzel of keihard swingende hardbop voor Giuffre. Verfijnde kamerjazz, zonder drummer, een uniek concept in het Amerika van de late jaren vijftig. Met gitarist Jim Hall en bassist Ralph Peña liet hij horen dat er andere manieren waren om soepel te swingen en een muzikaal interessant verhaal te vertellen. 'The Train and the River', met een puike bariton-saxpartij van Giuffre was er het overtuigende voorbeeld van. Het werd nog een bescheiden hit ook. Peña werd na een jaar vervangen door trombonist Bob Brookmeyer, waarmee een harmonisch nog vrijer geheel ontstond, met een nog eigener geluid. Als een schilder speelde Giuffre op meesterlijke wijze met klankkleuren, en zijn eigen klari-netgeluid was daarbij een zeer sterke troef.

Na vijf jaar met Hall bleek de koek voor Giuffre toch een beetje op, en besloot hij tot de formatie van een geheel nieuw trio. Met Paul Bley en Steve Swallow (toen nog op contrabas) dook hij in 1961 tweemaal de studio in, en dat leverde de briljante platen 'Fusion' en 'Thesis' op. Toen ECM het tweetal in 1992 opnieuw uitbracht onder de simpele titel '1961' bleek hoe vooruitziend Giuffre's blik in de vroege jaren zestig was geweest. De vrije aanpak van het trio kon destijds misschien op weinig medestanders rekenen, maar bleek beter bestand tegen de tand des tijds dan vele revolutionaire platen uit dezelfde periode. Giuffre, Bley en Swallow brachten een overtuigend betoog voor de bescheiden, ingehouden emotie, die op den duur misschien wel meer indruk maakt dan ongebreideld loos gaan.

De jaren zestig en zeventig waren voor Giuffre een periode van zoeken, en zijn experimenten met elektrische piano's en synthesizers waren niet allemaal even geslaagd, maar getuigden wel van zijn (altijd muzikale) experimenteerdrift. Uiteindelijk kwam hij toch weer terug bij het trio met Bley en Swallow, gelouterd door ervaring. Inmiddels hadden diverse (met name Europese) muzikanten de genialiteit van Giuffre's aanpak ontdekt, zoals de rietblazers Frank Gratkowski en Michael Moore en trompettist Franz Koglmann. En ook het Podiumtrio (Paul van Kemenade, Wolter Wierbos en Jan Kuiper) zou ondenkbaar zijn geweest zonder het pionierswerk van het trio met Hall en Brookmeyer. En laten we dan, uit Giuffre's eerdere leven, de compositie 'Four Brothers' niet onvermeld laten. Hij schreef hem in 1947 voor de band van Woody Herman, en bepaalde er het karakteristieke geluid van de saxofoonsectie mee. Andermaal een bewijs voor het meesterlijke gevoel voor klankkleur dat Giuffre een definitieve plek in de Hall of Fame heeft bezorgd.

(Herman te Loo)

FESTIVAL

BRUSSELS JAZZ MARATHON

Binnenstad, Brussel

23, 24, 25 mei

Met onder anderen: Ben van Gelder Trio, Mimi Verdereame Quartet, Rosario Giuliani Quintet, Groove Thing, Swing Nostalgia Quintet, Union Big Band en Slang.

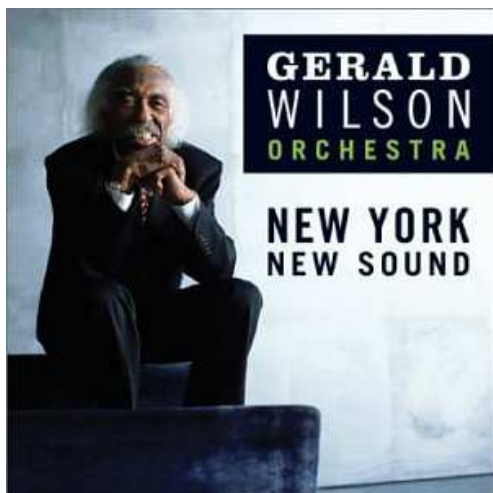
Tijdens de gratis toegankelijke Brussels Jazz Marathon treden ruim 450 musici op. Ze staan op podia op de grootste pleinen van Brussel (Grand Place, place du Sablon, place Ste-Catherine en place Fernand Cocq) en vijftig binnenpodia. Bijzonder programmaonderdeel is de vijfde editie van de 'Wedstrijd Jonge Jazzmuzikanten' op het Fernand Cocqplein. De finale daarvan is zondagmiddag op het podium van de Grote Markt. Als te doen gebruikelijk heeft Les Lundis d'Hortense, de vereniging van Belgische jazzmuzikanten, de laatste dag van dat podium programmeerd. Onder hun hoede treden op: het Jacques Piroton Quartet, VVG en het Brussels Jazz Orchestra. (<http://www.brusselsjazzmarathon.be>)

NEW YORK CALLING

Door Paul Blair

GERALD WILSON: ONWARD AND UPWARD

Few jazz figures manage to retain their talent, their stamina and their enthusiasm for the music into their ninth decades. But Los Angeles-based arranger Gerald Wilson certainly has. In fact, this NEA Jazz Master is about to enter a tenth decade (he turns ninety on September 4) and remains eager to undertake new projects.

Born in Mississippi, he graduated (as did numerous other jazz world notables) from Detroit's Cass Tech High School and eventually joined Jimmy Lunceford's acclaimed band on trumpet in 1939, replacing Sy Oliver as both hornman and arranger. "I did charts for tunes like 'Hi Spook' and 'Yard Dog Mazurka' for Jimmy," he says on the phone from Los Angeles. "Then after some months in Les Hite's band and then Benny Carter's band, I joined the Navy and had chances to play with musicians like Clark Terry, Jimmy Nottingham and Willie Smith. Once I was mustered out, I formed a band of my own with Joe Williams as featured vocalist, did some arranging for Basie and finally settled in Southern California, which I'd first seen during tours with Lunceford."

Hipper radio listeners first began to hear Wilson in the early 60s, thanks to a series of best-selling albums by his California-based big band on the Pacific Jazz label. (Remember the insinuating 'Blues for Yna Yna' with organist Groove Holmes?) Soon, he was also penning arrangements for Ellington's orchestra (among them, 'When I'm Feeling Kind of Blue', 'Imagine My Frustration', 'Isle of Capri', 'Smile' and 'If I Give My Heart To You'), offering workshops for school kids and teaching university-level jazz study courses at Cal State Northridge and UCLA. Over the years, he's also written things for Billie Holiday, Ray Charles, Ella Fitzgerald, Benny Carter, Sarah Vaughan and Dinah Washington.

These days, commissions continue to come his way. Since he's frequently been a Monterey Jazz Festival headliner, festival organizers had him compose extended works marking that event's twentieth and fortieth anniversaries. To commemorate the Monterey's fiftieth in 2007, Wilson put together 'Monterey Moods', then recorded it with a

New York ensemble for the Mack Avenue label. It's a seven-piece suite with many elements based on three notes representing the three syllables in the word 'Monterey'. Some of the album's most solid solos come, incidentally, from a guitarist named Anthony Wilson, who's been enjoying considerable success with groups of his own and just happens to be Gerald's son.

Despite his longtime presence in L.A., Wilson remains a familiar face in New York, his hometown during those Lunceford years ("I used to live on Hamilton Terrace in Harlem," he recalls, "right down the block from Mary Lou Williams' apartment."). He returns this month for a special Jazz at Lincoln Center program honoring Ellington. "I'll be conducting the Juilliard Jazz Orchestra as they play several of my arrangements of Duke's tunes: 'Sophisticated Lady,' 'Don't Get Around Much Anymore' and 'Perdido' for sure. That last arrangement was first recorded by Duke's band in the late 60s and I was actually in the trumpet section at the session. In fact, I did a bit of subbing in the band during a couple of tours up and down the West Coast around that time, with stops in places like San Bernardino, Pismo Beach and Disneyland. Yes, those were the days! Altogether, Duke's book included maybe fourteen or fifteen of my arrangements. Anyway, the Juilliard orchestra will also play several other Ellington numbers that I didn't arrange. And then I'll conduct the finale from my newest Monterey suite - the one heard on the CD."

It'll be yet another busy year for Wilson. If you happen to be at Hollywood Bowl on July 30, you'll see him there, being feted at a ninetieth birthday celebration at which Hank Jones will also be honored. Gerald Wilson admirers like Jon Faddis, Bobby Hutcherson and Christian McBride will be present as well. Look for Wilson, too, at the Chicago Jazzfest on August 30. They've asked him to compose a special piece for that event. He'll probably return to New York to record that one at a later date.

So is Wilson ready to retire? His answer is both emphatic and succinct: "Not at this time!" he says with a laugh.

Paul Blair is editor of the New York jazz monthly called *Hot House* and also a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn. For details, visit www.SwingStreets.com.

JEF NEVE VALT VOOR VAMP

Op de website van Klara, de klassieke radiozender van Vlaanderen, is pianist Jef Neve te zien in een reeks 'Jazz for Beginners'-videoclips. In een van de clips verklaart hij het jazzjargon in noten en anekdoten. Hij legt uit wat een vamp is: "Een vamp verbindt solo's. Een vamp komt altijd terug. Een vamp hypnotiseert".

Kijk hoe Jef Neve zich laat verleiden en klik hier:
<http://www.klara.be/cm/klara/2.403/1.16147-neve-valt-voor-vamp>

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)**PROGRAMMA NORTH SEA JAZZ FESTIVAL 2008**

Als te doen gebruikelijk zijn ook enkele jazzlegendes van de partij; Lou Donaldson, Phil Woods, Gary Burton, Bobby Hutcherson, Ron Carter, Wayne Shorter, Herbie Hancock en Hank Jones (die 11 juli zijn 90ste verjaardag viert) nemen de honneurs in deze categorie waar. Van Nederlandse bodem komen Rita Reys, Fay Claassen, het Jazz Orchestra of the Concertgebouw, Peter Beets, Ferdinand Povel, Greetje Bijma en Willem Breuker in Rotterdam. Andere festivalgasten zijn Pat Metheny, Branford Marsalis en Buddy Guy. De tweede North Sea Jazz for Kids is op woensdag 9 juli.

'Artist in Residence' Bobby McFerrin
(foto: Stewart Cohen)

'Artist in Residence' Bobby McFerrin opent het festival op vrijdag met de NDR Big Band. Op zaterdag speelt hij met de virtuoze bassist Richard Bona. Wat hij zondag brengt blijft een verrassing.

Ten opzichte van vorig jaar is er weinig aan de opzet van het festival gewijzigd. Alleen de capaciteit van de Hudsonzaal wordt iets uitgebreid. Het festival hoopt zo'n 70.000 bezoekers te kunnen verwelkomen.

Meer info? Klik hier: <http://www.northseajazz.com>

JAZZMASTERS

NOG MEER LEZEN OVER JAZZ? KLIK OP:

<http://www.jazzmasters.nl>

NIEUWSflitsen**Twee winnaars bij Big Band Battle Scheveningen**

De West Coast Big Band en Big Band Seabreeze zijn tijdens de Pinksterdagen als overwinnaar uit de Big Band Battle Scheveningen gekomen. De band was volgens de jury bestaande uit Adrie Braat en Menno Daams de beste van acht bands, waaronder de Stage Band, de Seabreeze Big Band, Big Band Blast! en de West Coast Big Band.

Lincoln Center nodigt The Ex uit

De Nederlandse band The Ex gaat in augustus naar New York. Samen met de Ethiopische saxofonist Getatchew Mekuria en andere gasten spelen ze op 20 augustus in het Damrosch Park, op uitnodiging van het Lincoln Center. Het concert wordt mede ondersteund door radiozender WFMU, waarvoor gitarist Terrie Ex en kompanen eerder een sessie deden. Aansluitend doet de band nog een vijftal concerten in de VS, in Washington (The Black Cat), Boston (Middle East) en Chicago (Logan Square Auditorium en Millennium Park).

Clark Terry in kritieke staat naar ziekenhuis

Trompettist Clark Terry (87) is 2 mei in Kansas City in het ziekenhuis opgenomen. Hij werd daar in kritieke staat op de intensive care voor patiënten met hartklachten opgenomen. Terry zou op 4 mei optreden met de Kansas City Youth Jazz Band. Maandag 5 mei was hij weer wat aan de beterende hand.

Duo wint eerste Artez Holland Casino Jazz Contest

De eerste Artez Holland Casino Jazz Contest is 10 mei door het duo van zangeres Maria Fernandez Alvarez en pianist Norman Peplow gewonnen. De finale van de wedstrijd vond plaats tijdens het Internationaal Jazzfestival Enschede. Het duo kreeg een prijs van 3.000 euro. De Contest stond open voor studenten van de Artez-conservatoria in Enschede, Zwolle en Arnhem. In de finale traden naast de winnaar (studerend in Enschede) nog vijf formaties aan: Orka, Fourtress (Zwolle), Quintetje Met, strijkkwartet Kaas (uit Arnhem) en Eas West (uit Enschede). Verder werd tijdens het Jazzfestival Enschede de Amerikaan John Mills uitgeroepen tot winnaar van de Artez Compositon Contest.

Christian McBride eert burgerrechtenactivisten

In Los Angeles is 16 mei een muzikaal eerbetoon van bassist Christian McBride aan de burgerrechtenactivisten Malcolm X, Rosa Parks, Muhammed Ali en Dr. Martin Luther King in première gegaan. Het vierdelige stuk, getiteld 'The Movement Revisited' werd uitgevoerd door een zeventienman sterke bigband, vertellers en het St. James Sacred Nation Choir. Hoewel de namen van de activisten voortleven, dreigen hun daden in de vergetelheid te raken, aldus de componist op de website van het blad Downbeat: "This piece captures musicalley how their deeds shaped our world, and remind us of our responsibility to see, paving the way for so many to live a better life."

NIEUWSflitsen

Jeroen Rol, leider van de Groningse Stageband, toont de eerste prijs van de Dutch Big Band Contest 2008. (foto: pr Stageband)

Stageband wint Big Band Contest 2008

De Stageband uit Groningen onder leiding van Jeroen Rol heeft 12 mei tijdens het Internationaal Jazzfestival Enschede de Big Band Contest 2008 voor (semi)professionals gewonnen (3.000 euro). Sonic Blast uit Eindhoven werd, evenals vorig jaar, tweede. De solistenprijs ging naar alt-saxofonist Roel Penterman van Sonic Blast. Het Fraggie Jazz Orchestra, de big band van de Muziekschool Twente, won een dag eerder bij de amateurs. Bij de jeugd ging de (gedeelde) eerste prijs naar bigband Big Bang uit Hengelo en de Little Big Wonder Band uit Enschede. De tweede prijs was voor de Big Bandits uit Hengelo. Overigens werd het Jazzfestival Enschede vrijdagavond geopend door het Jazz Art Orchestra, de winnaars van de Contest van vorig jaar. Met hun prijzengeld maakten ze een cd getiteld 'Let's Tell You a Story, die tijdens het optreden werd gepresenteerd.

Al Jarreau krijgt Edison 'Jazz Life Time Achievement'

Zanger Al Jarreau is de winnaar van de Edison Jazz Life Time Achievement Award 2008. "Zijn expressieve manier van zingen, de typerende mimiek en het continu rekruteren van topmuzikanten die hem al die jaren zowel live als op cd's begeleiden, geven Jarreau een bijzonder plekje in de muziekscene van vandaag. Daarnaast durft de zanger nog altijd naar hartelust te experimenteren", aldus de Edison Stichting. De prijs wordt op 28 november uitgereikt tijdens de Edison Jazz/World Music Awards in Muziekcentrum Frits Philips te Eindhoven. De 68-jarige Amerikaan komt de prijs hoogstpersoonlijk in ontvangst nemen. De Edison award bestaat uit een bronzen beeld vervaardigd door beeldhouwer Pieter d'Hont.

Jazz in Duketown trekt 275.000 bezoekers

Het jazzfestival Jazz in Duketown heeft tijdens de Pinksterdagen volgens de organisatie zo'n 275.000 bezoekers naar 's Hertogenbosch getrokken. Het festival behoort tot de grootste jazzfestivals in de open lucht.

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)

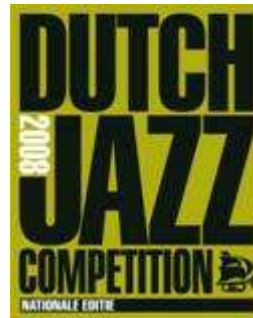
SUBSIDIE AAN LANTAREN/VENSTER

Lantaren/Venster is een van de bijna 140 instellingen die in de jaren 2009 tot en met 2012 subsidie van de gemeente Rotterdam willen hebben. De RRKC heeft over die subsidieaanvragen geadviseerd in het 'Cultuurplanadvies 2009-2012'. Dat werd 25 april aan het College van burgemeester en wethouders van de Maasstad aangeboden. Op het gebied van jazzmuziek zijn de positieve ontwikkelingen in de afgelopen jaren mede te danken aan gezamenlijke inspanningen binnen die sector, meent de RRKC. Lantaren/Venster heeft zich daaraan te veel onttrokken en zich daarmee voor de Rotterdamse Raad buiten spel gezet. De Raad ziet op het gebied van jazz meer in de partijen in het zogeheten jazzconvenant.

Een van die partijen is Jazz International. Dat is er volgens de RRKC in geslaagd een goed functionerend jazznetwerk tot stand te brengen. De gevraagde extra subsidie voor internationale ambities wijst de Raad echter af; dat is 'al te groot' gedacht. Jazz International kan zijn huidige subsidie van jaarlijks 171.000 euro behouden. Wel is de tijd volgens de RRKC rijp voor een nieuwe subsidie van jaarlijks 30.000 euro aan het Rotterdams Jazz Orkest ('een ambassadeur voor de stad') en jaarlijks 70.000 euro aan North Sea Round Town ('aandacht voor lokale en nationale artiesten, en jonge talenten').

Op basis van het 'Cultuurplanadvies 2009-2012' gaat de Rotterdamse Dienst voor Kunst en Cultuur nu een verdelingsvoorstel voor het College maken. Dat wordt vervolgens aan de gemeenteraad voorgelegd. De gemeenteraad heeft bij de behandeling van de begroting 2009 het laatste woord en stelt het Cultuurplan definitief vast.

LAATSTE NIEUWS

TIEN KANDIDATEN HALVE FINALES DUTCH JAZZ COMPETITION 2008 BEKEND

De volgende tien groepen strijden om deelname aan de finale van de Dutch Jazz Competition 2008 tijdens het North Sea Jazz Festival: North Sea Guitars, Fidan, Smashmintz, Adyakasa en Srdjan Ivanovic Blazin' Quartet in de halve finale op 16 mei te Amersfoort, en de Mike Roelofs Band, Quincey, Sandro Fazio Band, Eject the No en Anne Guus Teerhuis Trio in de halve finale 6 juni te Rotterdam. De tien zijn 'geblinddoekt' geselecteerd door een jury bestaande uit Frank van Herk (Volkskrant), Miguel Martinez (saxofonist) en Loet van der Lee (trompettist, bandleider). De tweejaarlijkse Dutch Jazz Competition is een vooraanstand landelijk concours voor Nederlandse jazzmuziek.